?El ressorgir dels esmolets

De tant en tant comencen a brollar determinats tipus de negocis com si fossin bolets: cigarretes electròniques, compravenda d'or, restaurants de xauarma, de cuina japonesa regentats per xinesos... Però és menys comú que els negocis que es posen de moda siguin antics oficis pràcticament extingits. Aquest és el cas dels esmolets de la Manresa de l'any 2022. Per poder descobrir l'origen d'aquesta tendència vaig sortir al carrer i, tot caminant, vaig parar les orelles fins a escoltar la tradicional melodia de la flauta de Pan o bufacanyes, l'instrument protagonista de la banda sonora de molts barris durant bona part del segle passat.

La melodia em va portar fins a la plaça dels Infants. Allà hi havia un rastre de sang que arribava fins a una gran taca, on, just en aquell moment, marxava una ambulància amb la sirena. A pocs metres, una gentada feia cua davant d'un esmolet que feia sonar la flauta de Pan mentre esmolava un ganivet perniler. «Hola, guapo! Vols que et llimi alguna cosa?». Li vaig dir que no, soc tímid i no accepto propostes indecents sense uns preliminars mínims. Vaig preguntar-li sobre el ressorgir del seu ofici a Manresa i em va dir que ell tampoc no em parlaria si abans no li encarregava esmolar res. Per sort, portava una navalla i vaig anar enfilant la cua fins al final. La gent portava de tot: punyals, espases, matxets, destrals, satisfyers, sogres...

Una hora i mitja més tard, va arribar el meu torn. I mentre ell m'esmolava la navalla, vaig tornar-li a preguntar sobre el motiu pel qual la seva professió estava en auge a Manresa. I em va

respondre: «Per què portes aquesta navalla a sobre?». Li vaig dir que m'agrada molt la llonganissa i mai se sap quan sorgirà l'oportunitat de tallar-ne un tros. «No cola. La portes pel mateix motiu que tota aquesta gent que ve a fer cua: per seguretat. Des del confinament de l'any 2020 no paren d'haver-hi ganivetades a Manresa. És una tendència a l'alça i no fa pinta que això s'aturi. Les ganivetades de Manresa són un bon senyal, ja som una ciutat gran. Hi ha molta demanda d'esmolar armes blanques, tanta que cada cop hi ha més competència. I per desgràcia, els novells no respecten l'honor dels esmolets i trepitgen les zones dels veterans. Quan hi ha una invasió de territori, hem de posar en pràctica la nostra experiència i també demostrar a la clientela qui és el millor esmolet, el *Rey de la colina*. Amb aquesta katana no he perdut mai un duel d'honor», em va ensenyar el sabre, ple de sang encara fresca. «Guanyar un duel no és garantia de no sagnar, però sí que és un impuls brutal de feina. El guanyador s'assegura la glòria del barri i una llarga cua de clients».